

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Величенка Ростислава Ігоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
20 червня 2024 року
№ 116-2(І)/2024

Справа № 3-91/2024(189/24)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Величенка Ростислава Ігоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Величенко Р.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 43, 48, 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) частину другу статті 392 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Частиною другою статті 392 Кодексу встановлено таке:

„Ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених цим Кодексом. Заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті.

Ухвали суду про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті, підлягають апеляційному оскарженню в порядку, передбаченому цим Кодексом“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

Залізничний районний суд міста Львова ухвалою від 21 березня 2024 року, задовольнивши клопотання прокурора, відсторонив обвинуваченого Величенка Р.І. від займаної посади строком на два місяці, тобто до 21 травня 2024 року. У резолютивній частині ухвали суд зазначив, що ухвала оскарженню не підлягає.

Львівський апеляційний суд ухвалою від 27 березня 2024 року відмовив у відкритті провадження за апеляційною скаргою захисника обвинуваченого Величенка Р.І., посилаючись на частину другу статті 392 Кодексу, та зазначив, що ухвала про відсторонення від посади не підлягає окремому апеляційному оскарженню, а заперечення проти такої ухвали можуть бути включені до апеляційної скарги на остаточне рішення у кримінальному провадженні.

Колегія суддів Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 10 квітня 2024 року відмовила у відкритті касаційного провадження.

Автор клопотання вважає, що неможливість окремого оскарження в апеляційному порядку ухвали про відсторонення особи від посади, ухваленої під час судового провадження в суді першої інстанції, порушує його конституційні права на працю, на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, на судовий захист та апеляційний перегляд рішення суду на стадії судового розгляду справи.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу, Величенко Р.І. посилається на Конституцію України, Кодекс, міжнародні акти, практику Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Величенко Р.І. обмежився висловленням незгоди із законодавчим регулюванням порядку апеляційного оскарження судових рішень, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності частини другої статті 392 Кодексу.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Величенка Ростислава Ігоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**